

Sygn. akt III AUa 1165/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Teresa Czekaj
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SO del. do SA Małgorzata Pasek
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w Lublinie

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy A. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 2 września 2013 r. sygn. akt VI U 488/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1165/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. C. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 28 lutego 2013 roku odmawiającej przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, iż pracował w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku mechanika samochodowego oraz w Zakładzie (...)/ (...) S.A. z siedzibą w R. od dnia 13.09.1990 r. do 2.08.1994 r. oraz od dnia 3.08.1994 r. do dnia 11.01.1996 r. Skarżący wniósł ponadto o wliczenie do okresu zatrudnienia pracy w gospodarstwie rolnym jego rodziców w okresie od 19.01.1969 r. do 31.07.1973 roku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że skarżący nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych, a ponadto na dzień wydania decyzji nie osiągnął 25 letniego stażu ubezpieczeniowego. Na skutek przedłożenia dodatkowych dokumentów, organ rentowy uznał okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i warunek posiadania 25-letniego okresu zatrudnienia na dzień 1.01.1999 r. został przez wnioskodawcę spełniony. Do pracy w warunkach szczególnych nie zostały uznane okresy zatrudnienia:

- od 1.08.1973 r. do 31.07.1990 r. (z wyłączeniem służby wojskowej od 25.10.1974 r. do 9.10.1976 r. i okresu nieświadczenia pracy po wojsku od 10.10.1976 r. do 8.11.1976 r. oraz urlopu bezpłatnego: 1.07.1989 r., 1.10.1989 r., 1.02.1990 r.) w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku mechanika, bowiem w świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zawiera błędy formalne;

- od 13.09.1990 r. do 2.08.1994 r. i od 3.08.1994 r. do 11.01.1996 r. w Zakładzie (...) w R. na stanowisku mechanika samochodowego, z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 2 września 2013 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia :

W dniu 23 stycznia 2013 roku A. C., urodzony (...), złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania tego prawa. Organ rentowy na dzień 31 grudnia 1998 roku uznał za udowodniony łączny okres ubezpieczenia w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 13 dni, nie uwzględnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Na skutek przedłożenia przez wnioskodawcę dodatkowych dokumentów oraz zeznań świadków, organ rentowy zaliczył okres pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców od 20.01.1969 r. do 31.07.1973 r., wobec czego wnioskodawca legitymuje się 25 letnim stażem ubezpieczeniowym .

A. C. w okresie od 1 sierpnia 1973 r. do 31 lipca 1990 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w R. na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. Wykonywał prace polegającą na naprawie sprzętu - koparek, ładowarek i samochodów - marki K., S., S.. Naprawiając sprzęt wnioskodawca wymieniał gaśnice, łyżki. Przy samochodach naprawiał mosty, silniki i inne części samochodowe. W hali przedsiębiorstwa znajdowały się 3 kanały. Wnioskodawca pracował zarówno w hali jak i na zewnątrz. Na zewnątrz wymieniał koła, zmieniał klocki hamulcowe, odkręcał koła, naprawiał, wymieniał opony. Pracował zarówno w kanale remontowym jak i poza nim. Poza kanałem pracował około 1 godziny dziennie. Pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 25.10.1974 r. do 9.10.1976 r. wnioskodawca odbywał służbę wojskową, do pracy powrócił w dniu 8.11.1976 r., a w dniach 1.07.1989 r., 1.10.1989 r. oraz 1.02.1990 r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

W okresie od 13.09.1990 r. do 2.08.1994 r. skarżący był zatrudniony w Zakładzie (...) w R., a od 13.09.1990 r. do 2.08.1994 r. w (...) Spółce Akcyjnej w R. na stanowisku mechanika samochodowego. Zakład zajmował się wykopywaniem gazociągu ziemnego, mieścił się w S., posiadał jedną dużą halę z 4 kanałami remontowymi. Wnioskodawca pracował na stanowisku mechanika samochodowego i mechanika sprzętu ciężkiego, takiego jak koparki, dźwigi, ładowarki oraz samochody ciężarowe należące do Zakładu (...). Naprawiał gaśnice, podzespoły, siłowniki, układ napędowy. Większość prac była wykonywał w kanale remontowym, w granicach do 70% czasu pracy obowiązującym go na danym stanowisku. Poza kanałem wnioskodawca zajmował się np. regulacją silnika, naprawą wysięgników, siłowników, zajmował się wykręceniem, przykręceniem wysięgnika. W zakładzie panowały warunki szkodliwe, z uwagi na kontakt z paliwami, spalinami. Pracował w systemie jednozmianowym w pełnym wymiarze czasu pracy, często w godzinach nadliczbowych.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Do wnioskodawcy ma zastosowanie § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) , w myśl którego pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Poza sporem w sprawie niniejszej pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia oraz fakt, że nie przystąpił do funduszu emerytalnego. Sprawą sporną jest natomiast ustalenie, czy wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Odnosnie spornego okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym podano, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych na stanowisku mechanika wymienionym w wykazie A dziale XIV, poz. 16, pkt. 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty /Dz. Urz. MB i PMB nr 3, poz. 6/. Natomiast, odnośnie zatrudnienia w Zakładzie (...) w R. wnioskodawca przedstawił świadectwo pracy, z którego wynika, iż w tym zakładzie w okresach od 13.09.1990 r. do 2.08.1994 r., a następnie w okresie zatrudnienia od 3.08.1994 r. do 11.01.1996 r. w (...) S.A. skarżący był zatrudniony na stanowisku mechanika samochodowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

W wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w dziale XIV pod pozycją 16 wymieniono prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, iż wnioskodawca, będąc zatrudnionym na stanowisku mechanika samochodowego w obu spornych zakładach pracy pracował w warunkach szczególnych wykonując prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych (Wykaz A, dział XIV, poz. 16), bowiem jego analiza prowadzi do wniosku, że pewną, dość znaczną część pracy wnioskodawcy stanowiły czynności związane z wykonywaniem napraw poza kanałem naprawczym. Zarówno w jednym jak i drugim zakładzie pracy, czynności poza kanałem, skarżący wykonywał codziennie lub prawie codziennie, przez co nie można uznać, iż praca w kanale wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jest to warunek konieczny do uwzględnienia danego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych, od którego zależą konkretne uprawnienia emerytalne. W wykazie A, dziale XIV, poz. 16 wymieniono prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z § 2 ust. 1 wymienionego wyżej rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatem skoro wnioskodawca dokonywał napraw również poza kanałem remontowym i wnioskodawca poświęcał im niemalże codziennie określoną część czasu

pracy, to czynności te nie miały charakteru pracy w warunkach szczególnych i cały sporny okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), a następnie w Zakładzie (...) w R. (później (...) S.A.) nie może być uznany za okres pracy w warunkach szczególnych.

O tym, że praca w kanale remontowym nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczą zeznania świadków T. S. i M. K. oraz samego wnioskodawcy. Świadkowie podali, iż wnioskodawca zajmował się naprawą koparek, ładowarek oraz samochodów ciężarowych w kanale remontowym, ale wykonywał także szereg czynności poza nim. Z zeznań świadka M. K. wynika wprost, że wnioskodawca zajmował się wszystkimi naprawami, mimo że w angażach ma wymienione tylko stanowisko mechanika samochodowego. Wykonywał on wszystkie polecenia otrzymywane od świadka, który był majstrem. Były to prace wykonywane zarówno w kanałach jak i na dworze. Na dworze wymieniał klocki hamulcowe, wymieniał koła, naprawiał podnośniki skrzyni ładunkowej, kabiny, wymieniał węże ciśnieniowe, a także zajmował się wymianą opon i klejeniem dętek, czy filtrów paliwowych. Naprawiał zarówno samochody ciężarowe jak i ciężki sprzęt w postaci koparek i dźwigów. Z zeznań świadka T. S. wynika, że większość prac wnioskodawca wykonywał na zakładzie sprzętowym, zajmując się naprawami bieżącymi ciężkiego sprzętu budowlanego. Sprzętu tego nie naprawiało się na hali. Samochody sztywne i ciężarowe naprawiał inny warsztat. Nie ma podstaw by kwestionować zeznania tych świadków, tym bardziej, że świadek M. K. był przełożonym wnioskodawcy. Niewątpliwie wnioskodawca pracował także w kanałach w Przedsiębiorstwie (...), co potwierdzają w/w świadkowie. Szereg prac wymienionych przez świadków w swoich zeznaniach wymagało używania kanału. Praca w kanale w okresie zatrudnienia w T. nie była jednak pracą stałą i wykonywaną w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca miał bowiem szeroki zakres działań, zajmując się naprawą samochodów ciężarowych i ciężkiego sprzętu budowlanego i konserwacją sprzętu ciężkiego. Posiadał uprawnienia do konserwacji dźwignic żurawi jezdniowych. Z zeznań świadka T. S. wynika, że podstawowym obowiązkiem wnioskodawcy była praca przy sprzęcie budowlanym a ponadto konserwacja tego sprzętu. Z zeznań tego świadka wynika ponadto, że wnioskodawca w kanale pracował sporadycznie. W razie awarii napraw dokonywał w terenie. Zeznania tych świadków jednoznacznie wskazują, że wnioskodawca nie pracował w kanałach w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie pobierał też dodatku szkodliwego, co świadczy o tym, że zakład pracy nie traktował stanowiska pracy jako szkodliwego.

Także praca w Zakładzie Usług (...) w R. nie była wykonywana w kanałach naprawczych w pełnym wymiarze czasu pracy. Przyznaje to sam wnioskodawca, zeznając, że w kanale pracował około 7 godzin dziennie. Świadek A. M. określa ten czas na 70%. Z jego zeznań wynika, że wnioskodawca wysięgniki i siłowniki. W tej sytuacji zeznania świadka Z. Z. jakoby wnioskodawca pracował tylko w kanałach nie są wiarygodne. Zakres prac w tym zakładzie był taki sam jak w T.. Był tu również sprzęt ciężki i samochody ciężarowe. Część prac wykonywał wnioskodawca w terenie. Wprawdzie świadek ten zeznał, że wnioskodawca nie pracował w terenie, jednakże zeznał też, że na hali widział tych samych pracowników co wyjeżdżali w teren. Wyjazdy w teren miały niewątpliwie miejsce z uwagi na to, że w tym czasie prowadzona była budowa gazociągu. Charakter wykonywanych prac w tym zakładzie był taki sam jak w poprzednim zakładzie pracy wnioskodawcy, co sam wnioskodawca przyznaje. Wnioskodawca zatem wykonywał zatem wszystkie rodzaje prac zarówno te, które wymagały napraw z użyciem kanału, jak i te które takiego użycia nie wymagały /np. naprawa wysięgników/. Wnioskodawca nie otrzymywał również dodatku szkodliwego ani też nie było wystawione świadectwo pracy w warunkach szczególnych. Z akt osobowych wnioskodawcy wynika, że zatrudniony był jako mechanik sprzętowo – samochodowy. Takie też prace mechanika sprzętowo-samochodowego wykonywał. Nie były to jednak prace wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż A. C. w spornych okresach nie wykonywał prac wymienionych w Wykazie A, dział XIV, poz. 16 stale i okres ten dlatego nie podlega zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych.

Stwierdzić zatem należy, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego piętnastoletniego okresu pracy w warunkach szczególnych i nie spełnia przesłanek uprawniających do nabycia prawa do emerytury w wieku wcześniejszym określonych w wyżej wymienionych przepisach .

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Radomiu w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy jako niezasadne.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca, zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie prawa poprzez błędne ustalenie okresów uprawniających do emerytury wcześniejszej i wnosząc o uchylenie wyroku

Wnosił o uznanie okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) oraz w Zakładzie (...) w R. jako pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca akcentował, że w szczególności okres pracy w Przedsiębiorstwie (...) powinien zostać uwzględniony, bowiem posiada świadectwo pracy w warunkach szkodliwych, które zostało zakwestionowane jedynie z przyczyn formalnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, a więc nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Zarzuty podniesione w apelacji są chybione.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10, z dnia z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81;)

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu obszernego i wnikliwego postępowania dowodowego uznał, że A. C. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym nie może nabyć uprawnień emerytalnych na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Należy zgodzić się z poglądem Sądu Okręgowego, że warunkiem uznania za pracę w warunkach szczególnych jest wykonywanie w pełnym wymiarze czasu pracy stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152 oraz z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638) W związku z tym nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala uznać, iż wnioskodawca, będąc zatrudnionym na stanowisku mechanika samochodowego w obu spornych zakładach pracy pracował w warunkach szczególnych wykonując prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych (Wykaz A, dział XIV, poz. 16). Jak ustalił Sąd I instancji znaczną część pracy wnioskodawcy stanowiły czynności związane z wykonywaniem napraw poza kanałem naprawczym. Zarówno w jednym jak i drugim zakładzie pracy, prace poza kanałem, skarżący wykonywał codziennie lub prawie codziennie. W wykazie A, dziale XIV, poz. 16 wymieniono prace wykonywane w

kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Jak już wyżej zaznaczono zgodnie z § 2 ust. 1 wymienionego wyżej rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatem skoro wnioskodawca dokonywał napraw również poza kanałem remontowym i poświęcał im niemalże codziennie określoną część czasu pracy, to czynności te nie miały charakteru pracy w warunkach szczególnych i cały sporny okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), a następnie w Zakładzie (...) w R. (później (...) S.A.) nie może być uznany za okres pracy w warunkach szczególnych.

Jak wynika z zeznań świadków zatrudnionych z wnioskodawcą w Przedsiębiorstwie (...), T. S. i M. K. wnioskodawca zajmował się naprawą koparek, ładowarek oraz samochodów ciężarowych w kanale remontowym, ale wykonywał także szereg czynności poza nim. Z zeznań świadka M. K. wynika wprost, że wnioskodawca zajmował się wszystkimi naprawami, mimo że w angażach ma wymienione tylko stanowisko mechanika samochodowego. Wykonywał on wszystkie polecenia otrzymywane od świadka, który był majstrem. Były to prace wykonywane zarówno w kanałach jak i na dworze. Na dworze wymieniał klocki hamulcowe, wymieniał koła, naprawiał podnośniki skrzyni ładunkowej, kabiny, wymieniał węże ciśnieniowe, a także zajmował się wymianą opon i klejeniem dętek, czy filtrów paliwowych. Naprawiał zarówno samochody ciężarowe jak i ciężki sprzęt w postaci koparek i dźwigów. Z zeznań świadka T. S. wynika, że większość prac wnioskodawca wykonywał w zakładzie sprzętowym, zajmując się naprawami bieżącymi ciężkiego sprzętu budowlanego. Sprzętu tego nie naprawiało się na hali. Podstawowym obowiązkiem wnioskodawcy była praca przy sprzęcie budowlanym, oraz konserwacja tego sprzętu, w razie awarii napraw dokonywał w terenie. Z zeznań tego świadka wynika wręcz, że wnioskodawca w kanale pracował sporadycznie.

Także praca w Zakładzie Usług (...) w R. nie była wykonywana w kanałach naprawczych w pełnym wymiarze czasu pracy. Przyznaje to sam wnioskodawca, zeznając, że w kanale pracował około 7 godzin dziennie. Charakter wykonywanych prac w tym zakładzie był taki sam jak w poprzednim zakładzie pracy. Wnioskodawca wykonywał zatem wszystkie rodzaje czynności zarówno te, które wymagały napraw z użyciem kanału jak i te które ze swej istoty nie wymagały pracy w kanale.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż A. C. w spornych okresach nie wykonywał prac wymienionych w Wykazie A, dział XIV, poz. 16 stale i okres ten dlatego nie podlega zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych.

W tym zakresie Sąd Okręgowy dokonał dokładnej analizy wszystkich okoliczności i postępowanie dowodowe wskazuje, że wnioskodawca nie wykonywał wyłącznie prac w kanale remontowym, przy czym należy przy tym zwrócić uwagę, że Sąd oparł się na zeznaniach świadków i samego wnioskodawcy, którzy wyjaśnili na czym polegała jego praca i jakie czynności wykonywał poza wymienionymi w wykazie.

W tym stanie rzeczy wnioskodawca nie udowodnił wymaganego piętnastoletniego okresu pracy w warunkach szczególnych i nie spełnia przesłanek uprawniających do nabycia prawa do emerytury w wieku wcześniejszym określonych w wyżej wymienionych przepisach.

Należy zgodzić się z wnioskodawcą, że wykonywana przez niego praca była wykonywana w warunkach szkodliwych dla zdrowia, jednakże ta okoliczność nie przesądza o uznaniu takiej pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych określonych w wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego rozporządzenia.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, gdzie skarżący podnosi, że przedstawił świadectwo pracy w warunkach szczególnych wystawione przez Przedsiębiorstwo (...), zaznaczyć należy, że świadectwo to zostało poddane ocenie pod kątem zgodności z faktycznie wykonywaną przez wnioskodawcę pracą i Sąd Okręgowy ustalił, że w spornych okresach ubezpieczony - wbrew treści tego dokumentu - nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac w szczególnych warunkach.

Należy wyraźnie podkreślić że wydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi żadnych skutków materialnoprawnych. Zaświadczenie to jest jedynie dokumentem prywatnym (art. 245 k.p.c.), wydawanym dla celów dowodowych, a okoliczności w tym dokumencie potwierdzone przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym.

Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Zatem to, że w świadectwie pracy wpisano prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie oznacza kategorycznego uznania, że pracownik rzeczywiście pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, jeśli pozostały materiał dowodowy świadczy o okoliczności przeciwnej.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona. Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 KPC orzekł, jak w sentencji.